

Малкият Никола̀ - СМЕЛЧАГА

За днес Никола̀ има уговорена среща с приятелчетата си в запустелия двор наблизо.

– Погледнете! – размахва той пред очите им една банкнота. – Нашите ми ги дадоха заради отличната бележка по история.

– Ухаа! – възхищава се Алсест. – И какво ще ги правиш всичките тези пари?

– Още не съм решил – отговаря Никола̀.

– Можем да си купим сума ти шоколади – предлага Алсест.

И приятелите мигом се затичват към хлебарницата. Обаче минават покрай едно магазинче и Никола̀ забелязва великолепно джобно фенерче.

– Отказвам се от шоколада! Ето какво искам да си купя!

– Че за какво ти е такова нещо? – възразява Клотер.

– Ей че си глупав! – засича го Никола̀. – С джобно фенерче можеш да играеш на детектив!

Приятелчетата никак не изглеждат убедени.

– Адски тъпа игра! – заявява Клотер.

– Хайде, момчета, бегом към запустелия двор – подканва тайфата Йод.

На излизане от магазина, с фенерчето в джоба, Никола̀ се натъква на съседското момиче Мари-Едвиж.

– Виж какво си купих.

– Чудо голямо... Най-обикновено фенерче – весело се киска момиченцето.

– Ти май нещо не схващаш? – нервира се Никола̀. – Това е нещо страхотно, защото като си го нося в джоба, няма от какво да се страхувам в тъмното!

– Хмм... – Мари-Едвиж не изглежда много убедена. – Съмнявам се!

Никола̀ кипва. Днес не му е ден, изглежда никой не го разбира. „Ще видят те, ще им покажа на какво съм способен!“ – си казва момченцето.

– Както и да е – съгласява се той. – Но за да ти докажа, в полунощ ще дойда под прозореца ти и ще ти изпращам сигнали с фенерчето.

– Да бе, голям си храбрец, само дето не ти стиска! – изгърсва Мари-Едвиж.

– На мен ли не ми стиска! Само стой и гледай! – разпалено ѝ заявява Никола̀.

Настъпва нощта. Никола̀ лежи в леглото си и не откъсва очи от стрелките на будилника.

„Хайде, време е да ставам!“

Той включва фенерчето и излиза в коридора. Наоколо всичко тъне в мрак, Никола̀ е доста притеснен. Приготвя се да слезе по стълбите, когато внезапно чува... Скръц!

„Какво ли може да е това?“

Шумът идва от кабинета на татко му...

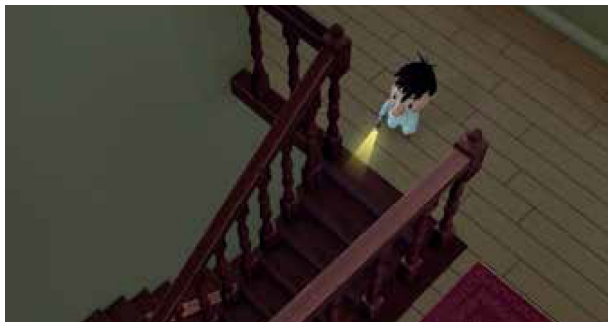
Николà открехва вратата и насочва навътре светлинния лъч, за да огледа добре цялата стая.

„Ох! – въздъхва той облекчено. – Прозорецът не е бил добре затворен.“

Измъква се от стаята и предпазливо слиза по стълбите. Скръц, скръц – поскръцват дъските под краката му.

Стига долу в антрето и протяга ръка към ключалката да отключи... но не щеш ли... дрън!

„Олеле, изпуснах ключа!“

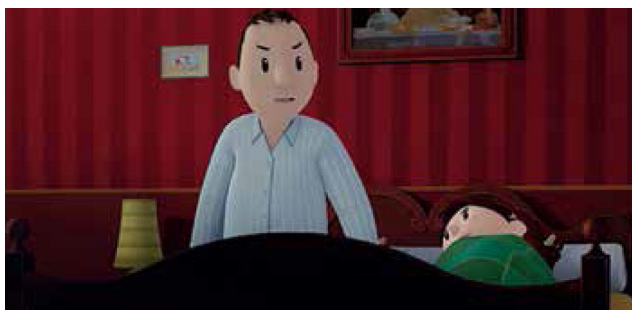
На горния етаж, в спалнята, таткото на Николà се надига в леглото, стреснат от шума.

– Какво става? – пита сънено майката на Николà.

– Чух някакъв шум!

– Сигурно си сънувал... – промърморва майката на Николà и отново се унася.

Обаче татко му е съвсем разсънен и решен да се увери лично какво става. „Всичко се случва: може да се е вмъкнал някой крадец...“ – мисли си той.

Долу при входа Николà е успял да пхне ключа в ключалката и тъкмо се кани да отвори вратата, когато чува стъпки горе на площадката. На горния етаж осветлението се включва.

Бързо! Никола̀ гаси фенерчето. Измъква се навън и дръпва тихичко вратата зад гърба си.

